

har noget at tilbyde verden, om vi kan stå på egne ben, eller om vi kan samarbejde på lige fod med verdens folk.

Initiativet til at ændre tingenes tilstand skal selvfølgelig komme fra Grønland og Færøerne selv. På Færøerne har vi på eget initiativ siden 2001 skåret en tredjedel bort af den såkaldte blokstøtte. Vi har sagt nej tak til et beløb på 366 mio. kr. om året, og vi har stoppet finanslovens automatiske pristalsregulering af det resterende beløb.

Hvis Danmark skulle gøre det samme, og nu taler jeg igen om de her proportioner, så ville det målt i befolkningens og økonomiens størrelse betyde, at Danmark sagde nej tak til et beløb på 50 mia. kr. om året direkte ned i statskassen.

Og ikke nok med det. Beløbet, der sendes til Færøerne, er i dag 615 mio. kr. om året. Før vi skar en tredjedel af, nærmede beløbet sig 1 mia. kr. om året. Hvis vi ikke havde beskåret det og ikke samtidig havde stoppet pristalsreguleringen, ville beløbet i 2006 være kommet op på mellem 1,2 og 1,3 mia. kr. årligt.

For tilhængere af dette afhængighedsforhold er det selvfølgelig hurtigt at regne ud, at vi ved egen beslutning har sagt nej tak til mere end 600 mio. kr. om året ud af et færøsk landsskattebudget på ca. 3,4 mia. kr. Det ville igen svare til, at den danske statskasse havde sagt nej tak til et beløb på 72 mia. kr. om året.

Vi har selvfølgelig gjort det for at komme ud af afhængighedsforholdet, fordi vi vil have et samarbejde på ligeværdigt grundlag, og fordi vi vil tage del i den globaliserede verden på egne ben og eget ansvar.

Det var også derfor, at vi i 2003 besluttede at betale et ekstraordinært afdrag på den færøske landskasses gæld til den danske statskasse – et afdrag på 1,7 mia. kr. lagt på bordet på en gang. Det ville igen sammenlignet med danske forhold svare til, at det danske Folketing besluttede på én gang at betale et ekstraordinært afdrag på den udenlandske statsgæld på 205 mia. kr. Dette er perspektiverne.

Denne egentlig utrolige kraftanstrengelse for at skabe politisk og økonomisk selvstændighed har ikke skabt nogen overskrifter i de danske medier. Jeg tror heller ikke, at det er kommet danske folketingspolitikere for øre, selv om det sikkert nærmer sig en verdensrekord i frivillig afgivelse af indtægter fra et enkelt land. Men det står i dette værk, i finansministerens værk. Det står på side 216 og på side 348 i finansministe-

rens forslag til finanslov, hvis nogen skulle være i tvivl om rigtigheden af det, jeg siger.

Uagtet det, der er sket, mærker vi stadig væk på Færøerne denne underlige holdning, at Færøerne og Grønland jo egentlig er en udgiftspost på den danske statskasses budget, og at vi egentlig vil have selvstændighed for danske penge. Det er en myte, jeg meget gerne vil bruge al min taletid på at mane i jorden.

I sommer vedtog Folketinget en såkaldt overtagelseslov og en udenrigspolitisk lov vedrørende Færøerne, som bygger på den idé, at vi nu godt kan sige nej tak til resten af det her beløb, der kommer fra Danmark, men at Danmark samtidig skal bevare højhedsretten, suveræniteten og alle de internationale økonomiske fordele. Vi overtager altså hele debetsiden, mens Danmark bevarer hele kreditsiden af det dansk-færøske forhold. Det er dette, som jeg så hårdt har opponeret imod her i salen: Denne såkaldte nyordning mellem Danmark og Færøerne ændrer ikke noget indholdsmæssigt mellem Danmark og Færøerne. Det er blot en anden form, en anden måde at beskrive den eksisterende virkelighed på.

Kl. 17.40

Hvis vi ikke tager ansvaret, selvstændigheden og muligheden for at stå på egne ben med ud i verden, når pengene fra Danmark aftrappes, vil denne geniale kolonipolitik jo være fuldbyrdet. Så vil vi have alle udgifterne, men ikke det internationale adgangskort til at skaffe os nye indtægter og udviklingsmuligheder ude i verden. Det vil svare til, at en virksomhed påtager sig alle udgifter af driften af virksomheden, men er afskåret fra at indgå kontrakter eller selvstændige samarbejdsaftaler, der kan give virksomheden indtægter.

Der er mange på Færøerne, både partier og enkeltpersoner, der siger: Vi vil ikke være selvstændige, vi synes, det er helt fint, at Danmark har suveræniteten og højhedsretten, men til gengæld vil vi også have nogle penge. Og jeg kan sandelig godt forstå, at mange af dem siger: Vi vil også gerne have flere penge.

Der er også folk, der har foreslået, at bloktilskuddet på den danske finanslov ændrer navn til »Udgifter til lejeværdi af andres bolig«. Vi kunne selvfølgelig vælge et mindre provokerende navn og omdøbe blokstøtte eller bloktilskud for at komme ud over dette giver-modtager-forhold og bare kalde det »Udgifter til fastholdelse af dansk suverænitet og højhedsret i Nordatlan-